

Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

A adventističkI svet

4. tromesečje 2017.

Pregled

- 6**
Hristova sveobuhvatna pravednost
- 14**
Dve Elen Vajt
- 16**
Život discipline

F **kus**
na **Isusa**

ADVENTIST WORLD

Pregled 4. tromesečje 2017.

NASLOVNA TEMA

Isus i mediji 8

Ljudi čuju Isusovu poruku, jer On govori njihovim jezikom.

POGLED U SVET

Hristova sveobuhvatna pravednost 6

Ted N. C. Vilson

Ako nije dar, onda to nije Hristova pravednost.

OSNOVNA VEROVANJA

Ko sam ja? 12

Džerald A. Klingbeil

Stvoreni smo za zajednicu.

ADVENTISTIČKI ŽIVOT

Dve Elen Vajt 14

Rejčel Vilijams-Smit

Prevazilaženje rečenice: „Elen Vajt kaže...“

ODGOVORI NA BIBLIJSKA PITANJA

Život discipline 16

Angel Manuel Rodrigez

RAD CRKVE

Pogled u svet 3

IZVEŠTAJ IZ SVETA

Pregled novosti 4

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika

„Evo ću doći brzo...“

Naša misija je da uzdignemo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u verovanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Međunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjung Duk

Izdavački odbor:

Ted N. Vilson, predsednik; Giljermo E. Biadi, potpredsednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdli; Vilijams Kosta; Daniel R. Džekson; Piter Lendles; Robert Lemon; Džefri Mbvana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Ela Simons; Artur Štele; Rej Valen; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi; Guimo Sung;

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Andre Brink, Lael Sizar, Džerald A. Kingbeil (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Endrju MekČesni

Urednici u Seulu, Korea:

Čun Pjong Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli, Džon M. Fauler

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Kimberli Braun

Pomoćnik urednika

Marvin Torp-Baptist

Upravni odbor:

Li Jirong, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen;

Po službenoj dužnosti:

Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Ted N. Vilson

Tehničko uređenje i dizajn Adventističkog sveta:

Džef Dever, Bret Meliti

Tehničko uređenje Adventističkog sveta – Pregleda:

Rusija: Vitali Kacal

Srbija: Gordana Ardeljan

Konsultanti:

Ted N. Vilson, Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Leonardo R. Asoj Giljermo E. Biadi, Mario Brito, Abner de Los Santos, Den Džekson, Rafat Kamal, Mihel Kaminiskij, Erton Keler, Ezras Lakra, Li Jirong, Izrael Leito, Tomas L. Lemon, Džefri G. Mbvana, Paul S. Racara, Blazius M. Ruguri, Ela S. Simons, Artur Štele, Glen Taunend, Eli Vejk Dido

Prevodilac:

Tamara Babić

Piscima:

Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Web-sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama.

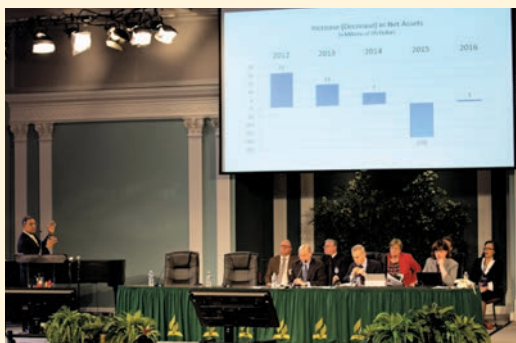
Časopis Adventistički svet – Pregled izlazi tromesečno.

2017, № 4

Osoblje Adventističkog sveta

Izveštaj sa prolećnog zasedanja GENERALNE KONFERENCIJE

Izvršni odbor se sastao da bi razmotrio odluke od globalnog značaja.

Blagajnik, Huan Prestol-Puesan, na prolećnom zasedanju Generalne konferencije pokazuje promenu u neto imovini Crkve tokom 2016.

Kad su početkom 1860-ih vernici koji će se konačno ujediniti pod imenom „adventisti sedmog dana“ prvi put počeli da koriste taj izraz, imali su na umu dve ključne biblijske ideje – Subotu i Isusov drugi dolazak.

U nazivu datom časopisu oko kojeg se pokret ujedinio (Adventistički pregled i subotni glasnik, sada Adventistički pregled), „pregled“ se odnosio na nedavno iskustvo iščekivanja da se Isus vrati na zemlju oko 1844. godine, a „glasnik“ na objavljivanje sedmog dana Subote, koji je dat kao jedna od Deset zapovesti i koju su poštovali Isus i Njegovi apostoli.

U religioznom svetu sredinom 1800-tih, obe ove biblijske istine smatrane su izuzetno naprednim – čak radikalnim. Uskrснуće dugo zanemarivanih biblijskih učenja mnogi drugi hrišćani doživeli su kao nešto revolucionarno, premda je očuvanje istine Pisma, u suštini, konzervativno pregnuće.

Ta dinamika – čuvanje biblijske istine uz istovremeno seznanje napred ka Drugom dolasku, karakteriše adventni pokret već više od 150 godina. Adventisti sedmog dana s pravom su insistirali da se svaka ideja provjera na osnovu učenja Pisma, ali su pritom usvajali sve moguće nove tehnologije – štamparsku presu, časopise, radio, televiziju, film, internet i društvene medije – kako bi što uspešnije objavljivali tri andeoske poruke.

U ovom izdanju Adventističkog sveta predstavljamo zadivljujuće nove tehnologije koje verni adventisti danas koriste u objavljivanju dobre vesti o Isusu. Takođe, želimo da pokažemo kako se razvija partnerstvo između adventističkih organizacija, uključujući različite službe u okviru Adventističkog pregleda, i pojedinih vernika koji su stručni u oblasti fotografije, podkastinga, snimanja kratkih, angažovanih video sadržaja, virtuelne stvarnosti i kreativnih društvenih medija. Danas, kao možda nikada ranije, počinjemo da sagledavamo obrise globalne mreže vernika – neki od njih su crkveni službenici, dok većina radi u drugim poslovnim sferama – koji su upregli sva raspoloživa sredstva da bi poruku o Isusu objavili u celini.

U viziji iz novembra 1848. na osnovu koje je pokrenut prvi časopis, pa prema tome i čitav dinamični svet adventističkih medija, Elen Vajt je opisala da se adventna poruka širi svetom kao „potoci svetlosti“. Danas, uz pomoć fascinantnog niza novih tehnologija, to je upravo brzina kojom istina putuje.

Bill Knorr

Izvršni odbor Generalne konferencije adventista sedmog dana sastaje se dvaput godišnje da bi raspravljao o značajnim pitanjima, razmotrio izveštaje posebnih odeljenja i glasao u vezi sa različitim predlozima i inicijativama. Prolećno zasedanje, kako se prvi od tih sastanaka naziva, održano je u Silver Springu, u američkoj državi Merilend, 11. i 12. aprila 2017. Punom rezimeu svakog izveštaja može se pristupiti preko interneta praćenjem ponuđenog linka.

Finansijski preokret je Božje delo, kaže blagajnik

Blagajnik Generalne konferencije, Huan Prestol-Puesan, kaže da je finansijski preokret koji je sedište crkve doživelo tokom 2016. ništa manje nego Božja intervencija.

Generalna konferencija koja je 2015. godinu završila sa manjkom od 20 miliona dolara u svojoj neto imovini, pokrila je gubitke i čak završila 2016. sa viškom od milion dolara. Taj obrt od 21 milion dolara, kaže Prestol-Puesan, „svedoči o Božjim odgovorima na molitvu“.

Prestol-Puesan priznaje da su neke promene u svetskoj političkoj i ekonomskoj areni doprinele da izveštaj o rezultatima u 2016. bude mnogo pozitivniji. Pomenuo je nekoliko specifičnih elemenata: nije došlo do očekivanog pada na američkom tržištu nakon izbora, a iznos desetka u Severnoameričkoj diviziji se povećao i, prema izveštajima, prvi put dostigao cifru od milijardu dolara.

Prestol-Puesan takođe naglašava da će se Generalna konferencija suočavati sa finansijskim izazovima i u budućnosti, delimično i zbog smanjenja doprinosa od desetka. Prema Poslovniku Generalne konferencije, deo crkve kome pripada Severnoamerička divizija, koji je u 2016. izdvajao 6,85 procenata svog desetka za aktivnosti Generalne konferencije, ove godine će izdvojiti 6,60 procenata, a u 2018 – 6,35 procenata. U 2019. divizija će davati 6,10 procenata svog desetka, a od 2020. nadalje doprinosiće sa 5,85 procenata, ostavljajući veći deo sredstava za misionarsko delovanje na svojoj teritoriji.

Detalniji izveštaj potražite na: goo.gl/1TS8LB.

Izjava o transrodnosti

Članovi Izvršnog odbora izglasali su izjavu o transrodnosti.

Premda se u izjavi priznaje „ograničenost našeg znanja u vezi sa izvesnim specifičnim slučajevima“, ovaj dokument od 1.400 reči latio se da definiše ključne termine koji su u opštoj upotrebi kada je reč o toj temi, a zatim da se osvrne na biblijske principe u vezi sa seksualnošću i onim što se naziva „fenomen transrodnosti“.

Deo dokumenta koji se odnosi na biblijske principe zasniva se na verovanju da „Sveto pismo nudi principe za savetovanje i usmeravanje transrodnih osoba i crkve u celini, koji nadilaze ljudske konvencije i kulturu“. Dokument obuhvata savete vodama i članovima crkve u vezi sa ophođenjem prema transrodnim osobama koje posećuju ili podržavaju njihovu lokalnu zajednicu.

U deklaraciji se objašnjava da „zbog savremenih trendova da se odbaci biblijsko shvatanje polova (kao muškog i ženskog) i da se ono zameni rastućim spektrom različitih rodnih tipova, izvesne navike pokrenute transrodnošću smatraju se normalnim i prihvaćenim u današnjoj kulturi“. Ti trendovi, tvrdi se u dokumentu, predstavljaju problem za ljude koji veruju u Bibliju, s obzirom da „želja da se pol promeni i da se živi kao osoba drugog pola može da ima za rezultat način života koji je sa biblijskog stanovišta neprikladan“.

Artur Štele, potpredsednik Generalne konferencije i predsedavajući

Artur Štele, potpredsednik Crkve adventista sedmog dana, predstavlja izjavu o transrodnosti tokom prolećnog zasedanja Generalne konferencije, u Silver Springu u američkoj državi Merilend.

odbora koji je nadgledao proces pripreme tog dokumenta primetio je: „Mnoge grupe i odbori bili su uključeni u pružanje instrukcija i saveta.“ Institut za istraživanje Biblije, koji je dao najveći doprinos sastavljanju ovog dokumenta, „tražio je savete, mišljenja i povratne informacije od teologa, medicinskih stručnjaka i psihologa unutar i izvan crkve“, izjavio je Štele. „Glavni cilj odbora bio je da obezbedi biblijski i hristoliki pristup.“

„Ta tema je kao pokretna meta“, objasnio je dr Piter Lendles, vođa zdravstvene službe pri Generalnoj konferenciji, „sa promenljivim objašnjenjima, shvatanjima i idejama, koji se iz dana u dan menjaju u naučnoj i popularnoj literaturi.“

Ali, mi u svakom trenutku moramo imati na umu da je tu reč o ljudima. Hristos je naš primer, i On nam je pokazao kako da se odnosimo prema drugima, i kako da ta dragocena služba ljudima bude uvek na prvom mestu u našim mislima i postupcima. Sve što govorimo i činimo mora biti prožeto Hristovom ljubavlju i saosećanjem“, zaključio je Lendles.

Detaljniji izveštaj potražite na: goo.gl/c7zZgm.

Usvojen globalni vizuelni identitet Crkve

Crkva adventista sedmog dana deluje u više od 200 zemalja i oblasti širom sveta, na više od 900 jezika, tako da je skoro nemoguće stvoriti kohezivni vizuelni identitet, ali se službenici i vođe crkve nadaju da će se to promeniti.

Novi sistem identiteta je funkcionalan i konzistentan na jeziku svakog naroda u kom je crkva prisutna.

Budući da Adventistička crkva obuhvata veliko mnoštvo različitih kultura i dizajnerskih stilova, preporučiti sveopšti sistem boja, pa čak i regionalno prihvatljiv sistem boja, smatralo se neefikasnim i neisplativim. Zato će lokalni dizajneri i vođe crkve imati mogućnost da biraju dizajn koji predstavlja najbolje rešenje za njihovu regiju.

„Želeli smo da u taj novi dizajn na poseban način budu uključena naša verovanja“, kaže Vilijams Kosta Jr., direktor za komunikacije Adventističke svetske crkve. „Taj novi dizajn odražava važnost koji stvaranje i sedmi dan Subota imaju za adventiste.“

Detaljniji izveštaj i link do veb sajta o novom identitetu potražite na: goo.gl/Wgi5ho. ■

Kostin Jordahe, *Adventistički svet*

Zavisnost od tehnologije kao jedan od faktora rizika kod dece

Drugi faktori obuhvataju zlostavljanje, gojaznost i nedostupnost obrazovanja

Kiti Frejer Rendal govori o faktorima rizika koji pogađaju decu, na konferenciji „Dosegnimo svet“ održanoj u Budimpešti, u Mađarskoj

Od 10. do 14. maja 2017, Crkva adventista sedmog dana bila je domaćin jedne posebno važne konferencije održane u Budimpešti u Mađarskoj, koja se prvenstveno bavila pitanjima povezanim sa porodicom, ženama i decom. Tri odeljenja Generalne konferencije – službe za porodicu, žene i decu – okupile su se da bi raspravljale o nekim gorućim pitanjima, od posebnog značaja za ove različite a ipak uzajamno povezane grupe. Tom globalnom događaju pod nazivom „Dosegnimo svet“ prisustvovalo je više od 400 delegata iz nekih 60 zemalja. Ovaj tekst je preuzet iz jednog dužeg članka pod naslovom „Snaga saradnje“ („The Power of Collaboration“), koji se može naći na veb adresi: AdventistReview.org. – Uredništvo.

Generacija izložena rizicima

Na dve plenarne sednice u okviru konferencije „Dosegnimo svet“ predstavljen je sadržaj koji je izložila Kiti Frejer

Rendal, pedijatrijski neurorazvojni psiholog sa Univerziteta Loma Linda iz Kalifornije u Sjedinjenim Državama. Rendal, koja se intenzivno bavi decom izloženom riziku, naglasila je ulogu doma u razvoju deteta: „Premda i druge društvene ustanove igraju određenu ulogu, upravo odgajanje u porodici je ono što je daje uspeh i ima poseban značaj“.

Rendal je posebno istakla suprotnost koja postoji između te idilične izjave i realnosti da su deca širom sveta izložena velikom broju različitih faktora rizika. Nedostupnost obrazovanja, naročito za devojčice, predstavlja značajan problem koji vodi ka raznim faktorima rizika kao što su siromaštvo, upotreba droge, sve veća stopa tinejdžerskih trudnoća i nasilje uličnih bandi. Gojaznost kod dece je još jedan faktor rizika koji dovodi do „ozbiljnih, doživotnih posledica“, istakla je ona.

Neuhranjenost i glad i dalje prete deci širom sveta, kao i razni oblici zlostavljanja. Rendal je detaljno objasnila do kakvih posledica dovode traume i zlostavljanje, pokazavši snimak mozga izrađen na skeneru koji otkriva vidljivu razliku na mozgu žrtve zlostavljanja. „Trauma, zlostavljanje i zanemarivanje zapravo menjaju arhitekturu mozga“, izjavila je Rendal. Ona kaže da je u nekim zemljama to glavni razlog što deca koja su rođena zdrava umiru pre navršene prve godine života.

Rendal je takođe govorila o faktorima rizika u koje spada i zavisnost od tehnologije. „Previše tehnologije, ili njena zloupotreba, može uticati na fizičko i mentalno zdravlje deteta“,

objasnila je, rekavši da to dovodi do poremećaja sna, depresije i anksioznosti. Ona je upozorila roditelje da decu mlađu od 2 godine ne izlažu tehnologiji. „Pogrešno je kad tehnologija odgaja našu decu“, rekla je.

U svom drugom izlaganju Rendal je ponudila jednu svetlu tačku u mračnim slikama realnosti koje je iznela na početku. Nauka se sve više usredsređuje na ideju o „elastičnosti“ – koja se definiše kao „sposobnost da se održi ili razvije zadovoljavajuće funkcionisanje u suočavanju sa velikim životnim pritiscima“. Faktori kao što su društvena podrška, uzajamna povezanost, smislaona aktivnost i vežbanje dovode do povećane fleksibilnosti.

Kada su je pitali kakve veze ti uvidi imaju sa Adventističkom crkvom, Rendal je na osnovu svog tridesetogodišnjeg iskustva u radu sa decom izloženom najvećim rizicima u svetu izjavila: „Naša crkva ima sve elemente koji su potrebni da bi se taj trend preokrenuo u pozitivnom smeru. Imamo mogućnost da pružimo smisao i nadu u životu. Imamo mogućnost da obezbedimo negu i pažnju, odnos sa zdravim odraslim osobama i pristup zdravim aktivnostima. Ako pogledate u naučnoj literaturi šta nam je potrebno da bi naša deca imala zdravu fleksibilnost“, zaključuje Rendal, „sve se to svodi na ono što inače predstavlja misiju naše crkve. Verujem da smo mi pozvani na to – da uložimo sebe u stvaranje pozitivnih, zdravih odnosa, da provodimo vreme sa mladima i da doprinesemo promeni u njihovom životu.“

Gabor Mihalek, porodični terapeut i vođa porodične službe u Mađarskoj unijskoj konferenciji, kaže: „Mi... imamo poseban dar i posebnu priliku da steknemo uvid u život porodica gde se sve to odigrava.“ ■

Kakvu samo prednost imamo kao članovi Crkve adventista sedmog dana – da se zajedno sa Gospodom zalažemo za probuđenje, reformu i pozni dažd Svetog Duha dok objavljujemo poruke trojice anđela (Otkrivenje 14,6-12) u

Međutim, neke grupe ili nezavisne službe u različitim delovima sveta kao da sebi pripisuju proročku i vaspitnu ulogu, čime izazivaju sukobe koji dele zajednice i vernike. Zato je važno da mi, kao Božja crkva ostatka poslednjeg vremena, gledamo na Hrista radi jedinstva u doktrinarnom pogledu, dok ispunjavamo misionijski usmereni nalog koji je Bog dao svom proročkom pokretu. „Bog na zemlji ima crkvu koja je Njegov izabrani narod – narod koji drži Njegove zapovesti. On ne vodi pojedince, jednog ovde a drugog tamo, već čitav narod“ (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, p. 61).

Ted N. C. Vilson

Hristova *sveobuhvatna* pravednost

Usmerimo pažnju na Isusa umesto jedni na druge

Pravednost koja spasava

Neke grupe su sklone da se usredsrede na takva pitanja kao što je Hristova priroda, pokušavajući da definišu svaki aspekt tog dubokog predmeta i istovremeno nameću bezgrešni perfekcionizam.

Premda je došao da preuzme ljudsku prirodu, moramo imati na umu da je Hristos, kao Božji Sin, bio savršen. Kao ograničena ljudska bića, mi jednostavno ne razumemo sve u vezi sa Hristovom prirodom, jer je On bio u potpunosti Bog i u potpunosti čovek.

Preko dara proroštva, rečeno nam je: „Premda je preuzeo na sebe ljudsku prirodu u njenom palom stanju, Hristos se nije ni u najmanjoj pojedinosti upustio u greh“ (*Selected Messages*, book 1, p. 256). Mi adventisti sedmog dana ne zastupamo, niti odobravamo bilo kakvu vrstu perfekcionizma koja bi podrazumevala da se čovek može spasiti bilo kojim

iščekivanju Hristovog skorog drugog dolaska! Moramo ići napred, ujedinjeni našom biblijskom porukom, u misiji potekloj sa neba, ugledajući se na Hrista u svemu što činimo.

Elen Vajt je pisala: „Tajna jedinstva nalazi se u ravnopravnosti vernika u Hristu. Razlog za sve podele, neslaganja i razlike leži u odvojenosti od Hrista. Hristos je središte koje bi trebalo sve da privuče, jer što se više budemo približavali tom središtu, bliži ćemo biti jedni drugima u osećanjima, samilosti i ljubavi, uzrastajući do karaktera i obličja Isusovog“ (*Selected Messages*, book 1, p. 259).

delom ili zaslugom osim dela i zasluga Isusa Hrista.

Elen Vajt upozorava da „niko ko za sebe tvrdi da je svet zapravo ne poseduje stvarnu svetost. Oni koji su u nebeskim knjigama označeni kao sveti nisu svesni te činjenice, i poslednji su ljudi na svetu koji bi se hvalisali sopstvenom dobrotom. Nijedan od proroka i apostola nikad se nije predstavljao kao svetac – čak ni Danilo, ni Pavle, ni Jovan. Pravednici nikad ne bi za sebe tvrdili tako nešto. Što su sličniji Hristu, oni sve više žale zbog svoje nesličnosti s Njim, jer im je savest postala osetljiva i počinju da gledaju na greh onako kako Bog gleda. Oni veličaju Božje stajalište i veliki plan spasenja, a njihovo srce, ponizno zbog osećaja sopstvene nedostojnosti, živi za tu čast da budu ubrojani u božansku porodicu, kao sinovi i kćeri večnog Cara“ (*True Revival*, p. 62).

Slično tome, čitamo: „Kad ljudi za sebe tvrde da su posvećeni, to je najbolji dokaz da su daleko od svetosti. Oni ne uspevaju da uvide sopstvenu slabost i bedu. Oni sebe vide kao one koji odražavaju Hristov lik samo zato što nemaju pravo znanje o Njemu. Što je veća udaljenost između njih i njihovog Spasitelja, to pravedniji izgledaju u sopstvenim očima“ (*The Sanctified Life*, p. 8).

Usredsređenost na Božju misiju

Pozivam sve članove crkve da svoju pažnju usmere samo na Hrista i Njegovu pravednost. On pruža opravdanje i posvećenje svima koji Mu se svakodnevno predaju. Podstičem sve da dopuste Hristu da nas

Mi adventisti sedmog dana ne zastupamo, niti odobravamo bilo kakvu vrstu perfekcionizma koja bi podrazumevala da se čovek može spasiti bilo kojim delom ili zaslugom osim dela i zasluga Isusa Hrista.

ujedini u evanđeoskim naporima crkve, i da izbegavaju sve što nas razdvaja. Mi ne podržavamo, niti odobravamo delovanje pojedinih grupa koje kritikuju i podrivaju Božji pokret ostatka time što unose nemir i sukob u lokalnu crkvu. Jasno određena crkvena pravila i procedure omogućavaju da se razreše bilo kakva metodološka ili teološka neslaganja koja bi mogla da se jave unutar crkvene porodice.

Važno je da Božja crkva ostatka napreduje u ostvarenju svoje božanski dodeljene misije. Apelujemo na sve da ne teže perfekcionističkoj,

legalističkoj religiji, već da se verom potpuno oslone na Hristove zasluge i Njegovu pravednost radi našeg opravdanja i posvećenja.

Božjom blagodaću i u Njegovoj sili mi treba da idemo napred objavljujući poruke trojice anđela koje su poverene Božjem narodu. Rečeno nam je: „Adventisti sedmog dana su u naročitom smislu postavljeni da na ovom svetu budu stražari i svetlonoše. Njima je povereno da objave poslednje upozorenje svetu koji propada. Na njima počiva čudesna svetlost iz Božje Reči. Njima je poveren posao od najveće važnosti – objavljivanje prve, druge i treće anđeoske poruke. Nema važnijeg posla od toga. Oni ne treba da dopuste da im bilo šta drugo zaokupi pažnju“ (*Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 19).

Dok se oslanjamo isključivo na Hrista, začetnika i svršitelja naše vere, neka naša pažnja bude u potpunosti obuzeta misijom koja nam je poverena – da objavimo poruke trojice anđela u sili Svetog Duha. ■

1 Za dalje proučavanje i izvore o ovo neiscrpojnoj temi o Hristu i Njegovoj pravednosti, videti: Efes. 2,8-10; Fil. 2,1-13; 2. Kor. 5,17-21; Jovan 3,3; 1. Jov. 5,4; Gal. 2,20; Titu 2,5,6; 3,7,8; Jevr. 4,14-16; i Elen G. Vajt, „Put Hristu“, str. 65-63 i 70-71 orig.

Ted N. C. Wilson

je predsednik Crkve adventista sedmog dana.

Drugi članci i komentari iz predsednikove kancelarije dostupni su na Tviteru: @pastortedwilson i na Fejsbuku: @PastorTedWilson.

Šta da je Isus, za parabole o Božjem carstvu, koristio priče popularne u ono vreme, čak ako su, u teološkom smislu, bile donekle problematične? Zapravo, On je to i činio, a ja smatram da bi mi trebalo da proučimo metode koje je Isus koristio u prvom veku, da bismo ispunili svoju misiju i uspešno predstavili to isto carstvo u dvadeset prvom.

Isusovi učenici i ostali Jevreji tog vremena verovali su da će bogati ljudi sigurno dospeti na nebo, dok oni koji su bili siromašni verovatno neće. Isus je u svojim propovedima pokušao da ispravi to pogrešno shvatanje, ali ljudi još uvek nisu razumeli (Matej 19,23-26). Zato je uzeo jednu dobro poznatu priču i jednostavno preokrenuo njen završetak. To je ostavilo tako snažan utisak na Njegove slušaoce da su je, verovatno, zapamtili do kraja života. Bila je to parabola o bogatašu i ubogom Lazaru (Luka 16,19-31).

Biblija uči da mrtvi spavaju i ne mogu da razgovaraju sa drugima (Propovednik 9,5,6; Psalam 115,17,18; Psalam 6,5). Ona takođe uči da „pakao“ nije večno goruća kazniona. Pa ipak, Isus je, da bi poučio ljude, upotrebio tu popularnu priču uprkos zabludama koje ona sadrži. On je iskoristio tu priču zato što su je Njegovi slušaoci znali. Na taj način, upotreblivši je da bi dočarao Božje carstvo, Spasitelj ju je zauvek utisnuo u njihov um. I svaki put nakon toga, kad bi se setili te teme, tumačili bi je na sasvim drugačiji način.

Današnji mediji stvorili su mnoge priče poznate većini svetske populacije. Filmove kao što je Titanik ili neke popularne televizijske serije gledale su milijarde ljudi širom planete. Šta ako bismo odlučili da sledimo Isusov primer i upotrebili te dobro poznate priče kao parabole o Božjem carstvu? Kako bi to izgledalo? Kako bismo, na primer, priču o Titaniku, pretočenu u film iz 1997. godine, pretvorili u parabolu o Božjem carstvu? Na osnovu glavne teme tog filma – o čoveku koji je žrtvovao svoj život da bi spasao ženu

Isus i mediji

Semjuel Nivs

Da li bi ih On izbegavao, ili bi ih prihvatio?

koju voli, mogli bismo da kažemo: „Zamislite da vas je neko voleo toliko da je dobrovoljno dao svoj život da biste vi mogli da budete spaseni i da živite. To je ono što je Bog za vas učinio preko Isusa.“

Zatim, tu su TV programi i filmovi koji stavljaju akcenat na čvrste prijateljske veze. Aludirajući na takve programe, možda bismo mogli da postavimo neka pitanja koja navode na razmišljanje, kao na primer: „Šta ako bi postojala zajednica ljudi koja bi vas prihvatila upravo takve kakvi ste i volela vas dovoljno da vam pomogne da se popravite? Tako izgleda moja crkva i mi se zaista trudimo da postanemo što sličniji Isusu.“

Kao što članci koji slede pokazuju, nama danas na raspolaganju stoje mnogi medijski formati, kao što su internet, film, fotografija, podkasting, da bismo pomogli ljudima da podele svoju priču ne samo sa onima iz

sopstvene zajednice već i sa svakim „plemenom i kolenom i jezikom i narodom“ (Otkrivenje 14,6).

Svaka dobro poznata priča mogla bi da se upotrebi i kreativno preradi kako bi poslužila kao parabola o Božjem carstvu. To može da zvuči revolucionarno – čak i kontradiktorno – ali u tome zapravo nema ničeg novog. Vekovima su evanđelisti vodili ljude od poznatog ka nepoznatom da bi ih doveli Isusu – od priča sa kojima su bili upoznati do istine koju još uvek nisu spoznali ni razumeli. ■

Semjuel Nivs

je pomoćnik direktora Odeljenja za komunikaciju pri Generalnoj konferenciji

adventista sedmog dana u Silver Springu u američkoj državi Merilend.

Fotografije Tanje Masgrejv beleže realnost sa kojom se suočavaju izbeglice zarobljene u vremenu između svoje prošlosti i budućnosti.

Tanja Masgrejv

Iznošenje priče pomoću fotografije

„Ostatak svoje priče otkrio mi je sledećeg dana. O svom pokušaju samoubistva. O svom dvogodišnjem sinu koji je ubijen.

Paralisala sam se. Nisam mogla ništa da kažem. Osećala sam se glupo.

Stajali smo tamo, čuteći, naslonjeni na zid, sa prekrštenim rukama kao par dokonih tinejdžera, ali se u našem ćutanju osećala sva težina realnosti.

Svako ko bi nas video pomislio bi da jednostavno ubijamo vreme, ali suze koje bi nam se povremeno skotrljale niz obraze odavale su nas.“ – Odlomak iz autorkinog putnog dnevnika dok je radila sa izbeglicama u Grčkoj.

Upravo me je želja da nešto novo saznam dovela u izbeglički kamp Oinofita u Grčkoj. Ne smatram sebe osobom koja se posebno razume u politiku. Kao prvo, mrzim podele, a kao drugo, nisam dovoljno upoznata sa suštinom tog problema da bih mogla o njemu da diskutujem. Međutim, ono što sam otkrila jeste da usred sadašnje „specifične kulture“, u kojoj ste ili previše ili nedovoljno uključeni u politiku, postoji neutralan teren na kom je najveći broj ljudi spreman da se susretne – a to su lične priče.

Problem sa kojim se suočavate kad ste fotograf iz neke od razvijenih

zemalja jeste da napravite ravnotežu između realnosti i onog na šta ljudi u razvijenim zemljama reaguju. Ako ste previše pozitivni, pretpostavlja se da nikakva pomoć nije potrebna. Ako ste previše patetični, budi se nezdravo interesovanje za prizore siromaštva, što je potpuno pogrešno. Ako nema krvi i unakaženih tela, ljudi zaboravljaju da veliki deo te pustoši leži zapravo unutar njih samih.

Većina toga me ne pogađa lično, tako da ni znanje o svemu tome nije bilo u prvom planu tokom mog odrađivanja (nema u tome ničeg lošeg, to je jednostavno realnost). Ali, dok su sta-

jali neposredno ispred mene, nisam mogla da poreknem njihovu ljudsku stranu – oni su kao i ja, kao moja tetka Širli, moja braća, moja najbolja druga-rica iz detinjstva koje sam provela u Tenesiju. Sada me to pogađa lično. Empatija. Nova rešenja.

Nije nikakva tajna zašto je Isus koristio parabole. Usred tvrdokorne politike i rasnih tenzija, On je koristio priče da bi došao do suštine stvari, do praktične osnove koja pokazuje kako treba da živimo i volimo. Možda će nam biti teško da promenimo način na koji gledamo druge, ali mi nikad nismo bili pozvani na osrednjost. Sve što činimo – činimo da bude dobro, i iznad svega drugog – pokažimo ljubav. Ljubav, na kraju krajeva, zavisi samo od perspektive posmatranja.

Tanja Masgrejv, profesionalni fotograf, voli da „otkriva priče koje se

kriju iza lica“. Ona trenutno koristi fotografiju kao sredstvo za iznošenje priča o izbeglicama u Grčkoj.

Iznošenje priča putem filma

Kristina Peni

Svoj novi misijski poduhvat otpočeli smo klečeći u pastorovoj kancelariji. Nije bila u pitanju neka

posebna molitva niti proučavanje Biblije – bilo je to snimanje filma.

Uredili smo kancelariju tako da izgleda kao tipična dnevna soba. Li je klečao sa Biblijom ispred sebe i iznosio svoje neverovatno svedočanstvo o tome kako se obratio od službe idolima da bi uspostavio lični odnos sa Bogom.

Ja sam klečala iza kamere i pažljivo kadrirala. Bila sam ushićena zbog mogućnosti da svoje profesionalne veštine upotrebim kao volonter u lokalnoj crkvi koju pohađam – adventističkoj crkvi „Sligo“ iz Tahoma Parka u američkoj državi Merilend.

Projekat „Moja priča“ otpočeo je u trenutku kad je Džozef Kabaz, naš pastor zadužen za mlade podelio svoju viziju sa mnom. Priznajem da sam bila iznenađena time što je on razumeo potrebu za stvaranjem kvalitetnih filmova, kao i ulaganja koja će to zahtevati.

„Čvrsto verujem da kreativni ljudi u našoj crkvi treba da znaju da za njih ovde ima mesta“, kaže Kabaz. „Jutjub je prepun prelepo urađenih video sadržaja. Zašto crkva ne bi mogla da stvara priče od večnog

značaja na istom nivou kvaliteta?“

Li Eskobar mi je priznao da je u prvom trenutku osetio nervozu pred kamerom. Bilo ga je stid i mislio je da ljudi neće poverovati u njegovu priču.

„Ali, sve je izgledalo tako realno i verodostojno“, rekao je kasnije, kada je film pušten za vreme službe u crkvi. „Bio je to blagoslov za druge ljude jer su uvideli da Bog ne napušta one koji Ga traže!“

„Ima mnogo priča koje treba da iznesu upravo oni koji sebe ne smatraju veštima u tome“, objašnjava Ričard Kastiljo, pastor zadužen za medije i kontakte sa javnošću u crkvi „Sligo“. „Dobra produkcija, muzika i montaža duže zadržavaju pažnju slušalaca.“

„Živimo u svetu u kojem nam društveni mediji dopuštaju da prikazemo savršeno 'doteranu' sliku o sebi“, kaže Kabaz. „Međutim, mladi žele da zavire iza fasade i teže autentičnosti. Video programi koje mi stvaramo predstavljaju priče mladih ljudi koji su spremni da otkriju svoju ranjivost kako bi pokazali delovanje Božje sile u njihovom životu.“

Filmovi iz programa „Moja priča“ postavljaju se na internet, ali

Kristina Peni, vođa medijske službe za mlade u svojoj lokalnoj crkvi, intervjuiše Markusa Robinsona o tome kako je stekao oprostjenje u Hristu i osećaj zajedništva u crkvi.

njihov uticaj mogu da vidim i u svojoj lokalnoj crkvi. Mladi prilaze onima koji su snimili svoju priču i počinju zajedno da hodaju sa Bogom.

„Bilo da radite u javnom sektoru crkve ili ne, potrebno je da svoju poruku iznesete uverljivo“, kaže Kastiljo. „Mi 'prodajemo' ideju da je život sa Hristom bolji od života bez Njega i bitno je da to radimo kvalitetno.“

On dodaje da je za početak dovoljno imati jednostavnu kameru, dobro osvetljenje i odlična pitanja za razgovor. „Mi smo projekat započeli sa svega nešto opreme, ali kad smo svoje video materijale prikazali lokalnoj oblasti, dobili smo sredstva da unapredimo svoju službu.“ ■

Kristina Peni

je video producent u okviru službe Adventistički pregled (Adventist Review Ministries).

Svedočenje „realnim životom“

Fabijana Bertoti

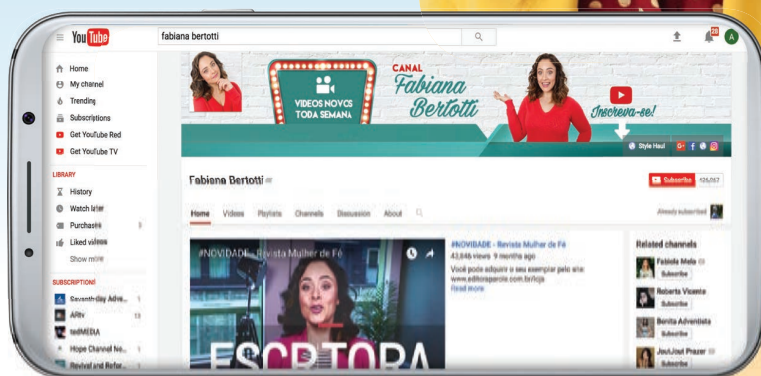

Prvi put kad mi je neko predložio da pravim video snimke i postavljam ih na Jutjub, nisam znala šta to znači. Pre pet godina, Jutjub je bio samo mesto na koje se postavljaju virtuelni video-dnevni. Svako je to mogao. Puna smešnih mačjih lica i dečjih šala, ta platforma je ipak počela da menja način na koji posmatramo video sadržaje. Od tog vremena, taj format se dramatično promenio.

Zahvaljujući Jutjubu, ljudi su postali tolerantniji prema amaterskim greškama, tako da ne očekuju profesionalno kadriranje, dobar kvalitet zvuka, niti stabilnu sliku. A zašto? Zato što je Jutjub mesto na kom prevlađuju „obični“ ljudi, a ne slavne ličnosti. Bar je tako bilo u početku. Danas, više od 10 godina od svog pokretanja, Jutjub je pun slavni ličnosti!

Moj Jutjub kanal bio je jedan od prvih hrišćanskih Jutjub kanala u Brazilu. U to vreme, o religioznim i drugim ozbiljnim pitanjima uglavnom se nije raspravljalo preko platformi koje su smatrane neformalnim i zabavnim. Ja sam ipak odlučila da evanđeosku poruku iznesem na način koji bi bio prihvatljiv onima koji prate Jutjub. Tako sam je učinila relevantnom.

Počela sam da diskutujem o onim temama o kojima se u crkvi obično ne govori, a koje su mladima interesantne – teme kao što su seks, način života, egzistencijalna kriza – i to sve

Fabijana Bertoti privlači mlade posetioce Jutjuba tako što otvoreno diskutuje o pitanjima koja ih interesuju, razmatrajući ih sa stanovišta Biblije. Više od 400.000 ljudi redovno prati njen religiozni program na Jutjubu.

sa stanovišta Biblije. Želela sam da pokažem da Biblija ima odgovore na takva pitanja, da je ugodno biti hrišćanin, i da ne morate biti „džangrizavi matorac“ da biste sledili Hrista. I to je delovalo!

Trenutno imam 427.000 pratilaca. Vodim molitvene sedmice – uživo. Moj poslednji program privukao je nekih 30.000 pratilaca. Dajem biblijske časove, a moj muž, koji je pastor, odgovara na teološka pitanja. Shvatile sam da ljudi žele da slušaju druge i govore sa njima onako kako to čine i u „realnom životu“. Oni čeznu da se povežu s ljudima koji „govore njihovim jezikom“ i ne moraju da izgledaju „savršeno“ na video snimku. Njima je više stalo do onoga o čemu

ja svedočim svojim životom nego do kvaliteta moje kamere. A osim što gledaju moje video snimke, ljudi me prate i na drugim društvenim mrežama. Slušaju ono što govorim zato što im se dopada način na koji živim. Jer, upravo svojim realnim, svakodnevnim životom mi istinski svedočimo o Isusu.

Da biste pratili Fabijanu na Jutjubu, posetite www.youtube.com/fabibertotti

Fabijana Bertoti privlači mlade posetioce Jutjuba tako što otvoreno diskutuje o pitanjima koja ih interesuju, razmatrajući ih sa stanovišta Biblije. Više od 400.000 ljudi redovno prati njen religiozni program na Jutjubu

Džerald A. Klingbeil

Ko sam JA?

Pitanje *Ko sam ja?* ne postavljaju samo tinejdžeri. Suočeni sa sumnjivim uzorima i izazovima duha vremena koji se stalno menja, svi mi nastojimo da dobijemo odgovor na jedno od najdubljih, a ipak, osnovnih životnih pitanja.

Sveto pismo nam kaže da nas je stvorio Bog pun ljubavi, koji nas je pažljivo sastavio i oblikovao prema svom obličju (Postanje 1,27; 2,7). Dakle, stvoreni smo. Ali, svet oko nas tvrdi da smo na neki način evoluirali. Bog nas je stvorio prema svom obličju. Šta to znači, ako uzmemo u obzir način na koji ljudi postupaju jedni prema drugima? Svi smo već imali prilike da vidimo slike žrtava iz nekog od mnogih delova sveta u kojima besni rat. Čudimo se zašto deca i dalje umiru od neuhranjenosti, dok pojedine kompanije nastavljaju da uništavaju milione tona savršeno dobre hrane u interesu „stabilnosti tržišta“.

Da li mi još uvek predstavljamo Njegovu sliku i Njegovu obličje, i pored toga što greh već hiljadama godina razara planetu koju je Bog šestog dana stvaranja opisao kao „veoma dobru“ (Postanje 1,31)?

„Mi“ je važno

U potragu za odgovorima na ta teška pitanja najbolje je da krenemo od Stvaranja. Sociolozi su zapazili da se većina društava nalazi negde u rasponu između individualizma i kolektivizma. Neke kulture više naglašavaju društvenu zajednicu. U tim kulturama odluke donosi grupa ljudi koji slušaju jedni druge da bi pronašli zajednički teren. U takvom društvu, konsenzus nije loša reč.

U drugim kulturama, visoko se ceni pojedinačna odgovornost. Svako donosi sopstvene odluke na osnovu svog shvatanja realnosti – a zatim živi sa posledicama tih odluka. Zanimljivo je da takva gledišta često možemo povezati sa geografskim položajem. Zapadnjački način razmišljanja nasuprot istočnjačkom, sever nasuprot jugu.

Biblijski izveštaj o stvaranju naglašava zajedništvo. I Adam i Eva stvoreni su prema Božjem liku. Zajedno su pozvani da se „množe“ (glagolski oblik u množini) i da „napune zemlju“ (Postanje 1,28). Oboma je naloženo da „gospodare“ životinjskim svetom. Oboma je dato obilje hrane i poseban blagoslov sedmične Subote – vremena koje su provodili sa svojim Tvorcem.

„Mi“ je važno u Pismu. Bog je spasao iz Egipta jedan

*Upravljanje osetljivom
ravnotežom između
„ja“ i „mi“*

narod u celini pre nego što ih je spasao pojedinačno. On im se sa Sinaja obraća kao zajednici. Njegovi zakoni tiču se čitavih generacija (videti, na primer, tekst zapovesti o Suboti u Izlasku 20,8-11). Blagoslovi i prokletstva odnose se na plemena, porodice i rodove. Halev i Isus Navin trpeli su posledice izraelske pobune tokom 40 godina u pustinji. Oni su prepoznali snagu koju „mi“ ima i osetili je u sopstvenom životu. „Mi“ nam može teško pasti, naročito kad smatramo da nešto nije naša krivica – pa ipak, to je deo Božjeg plana za čovečanstvo, jer to odražava zajedništvo unutar Božanstva.

„Ja“ je važno

Svi mi poznajemo snagu ubeđenja. Možemo da zamislimo Lutera kako prkosno stoji pred Saborom u Vormsu i, čvrsto se držeći svojih ubeđenja, izjavljuje da se on oslanja samo na autoritet Pisma. Pritisnut sa svih strana, taj nemački monah odlučio je da ostane veran Božjoj Reči. Od tog trenutka, protestanti (uključujući i adventiste sedmog dana) posebno naglašavaju našu pojedinačnu odgovornost pred Bogom. Dakle, moj odgovor na podsticaje Duha koje osećam u svom srcu određuje moj položaj pred Bogom. Kada je Isus, tokom svoje službe, pozivao ljude da Ga slede, pozivao ih je pojedinačno.

Zapravo, pojedinačna odgovornost i sloboda izbora nisu novozavetni izum. To je nešto ukorenjeno duboko u karak-

teru Boga koji traga za ljudima da bi ih uputio na nespupatano zajedništvo za kojim njihovo srce čezne. Jeremija i Jezekilj, dva starozavetna proroka, pisala su o tome stotinama godina pre dolaska Mesije. Tekst u Knjizi proroka Jeremije 31,29 izgleda citira poznatu izreku koja kao da prenosi opšte raspoloženje Jeremijine generacije: „Oci jedoše kiselo grožđe, a sinovima trnu zubi“. *To nije naša greška, govorili su ljudi. Mi patimo zbog neverstva naših otaca.*

Međutim, 30. stih izokreće tu tvrdnju. „Nego će svaki za svoj grijeh poginuti; ko god jede kiselo grožđe, tome će zubi trnuti“. Hajde da se potrudimo da ispravno razumemo Jeremiju: *Vaše odluke i izbori, kaže on, određuju vaš odnos sa Bogom Stvoriteljem. Ne skrivajte se iza krivice svojih roditelja. Spoznajte sopstvenu krivicu.*

Čovekova priroda

Muškarac i žena su stvoreni prema Božjem liku, kao bića sa sopstvenom individualnošću, sa sposobnošću i slobodom da razmišljaju i rade. Premda su stvoreni kao slobodna bića, svako od njih je predstavljao nedeljivo jedinstvo tela, uma i duha, zavisno od Boga od kog prima život, dah i sve ostalo. Kad su pokazali neposlušnost prema Bogu, naši praroditelji su zapravo negirali svoju zavisnost od Njega i tako su pali sa svog uzvišenog položaja. Božje obličje u njima bilo je narušeno i postali su podložni smrti. Njihovi potomci dele tu palu prirodu i njene posledice – urođene slabosti i sklonost ka zlu. Ali Bog je u Hristu pomirio svet sa sobom, a preko svog Duha, On obnavlja u pokajanim grešnicima sliku njihovog Tvorca. Stvoreni na slavu Božju, oni su pozvani da vole Boga i jedni druge, i da se staraju za svoje okruženje (Postanje 1,26-28; 2,7,15; 3; Psalm 8,4-8; 51,5,10; 58,3; Jeremija 17,9; Dela apostolska 17,24-28; Rimljanima 5,12-17; 2. Korinćanima 5,19,20; Efescima 2,3; 1. Solunjanima 5,23; 1. Jovanova 3,4; 4,7,8.11.20).

Između „mi“ i „ja“

Jasno je da na osnovu biblijskog shvatanja ljudske prirode možemo prepoznati finu granicu između „mi“ i „ja“. Božanstvo skladno radi na spasenju ove pobunjene planete. „Da načinimo čovjeka“ (Postanje 1,26) nije samo retorička figura koja je trebalo da ukaže na veličanstvenost trenutka, već nagoveštaj o tome koliko je Bog cenio zajedništvo – čak i prilikom Stvaranja. Blisko zajedništvo i iskreno prijateljstvo predstavljaju značajnu vrednost koja se može naći u ključnim trenucima širom Svetog pisma. Avram nije izašao iz Ura sam. Bio je deo velikog domaćinstva, čak i pre nego što se Isak rodio. Mojsije nije podigao svetište – mesto Božjeg prebivanja na zemlji – bez ičije pomoći. Blagodat i pravda treba da se pokazuju i dele. Spasenje treba da dosegne čitav svet.

Isusov poziv: „Hajdete za mnom“ odnosio se na pojedince, braću i sestre, porodice i čitave gradove. Petrova propoved preobrazila je veliku, raznoliku grupu ljudi koji su se, nakon toga, pridružili rastućoj zajednici Isusovih sledbenika. Oni su zajedno lomili hleb, molili se za izlivanje Duha, maštali o objavljivanju dobre vesti – a onda su shvatili da je stvarnost prevazišla njihove snove. Ponekad im je bilo teško da ostanu zajedno, ponekad su osećali ograničenost svojih predubeđenja i divili se delima Božjih ruku. Bog dohvata svoj svet. Bog prevazilazi granice.

Zacelo, nijedan muškarac ni žena nije ostrvo. Zajedno sa Petrom, Pavlom, Avramom, Ravom i Davidom (i Martinom Luterom), i mi uviđamo da naše lične odluke utiču na svet u kom živimo.

Saznajemo da je greh došao na ovaj svet preko greha jedne osobe (Rimljanima 5,12-15), ali i da, kao što Pavle kaže, „pravdom Jednoga dođe na sve ljude opravdanje života“ (18. stih). Ja mislim da je to dovoljno dobra vest da bih mogao slobodno da je širim među onima koji me okružuju. ■

Saradnik redakcije *Adventističkog sveta*, Džerald A. Klingbeil odavno već fascinirano posmatra kako Bog rešava napetost između „ja“ i „mi“.

Večeras sam sa svojom crkvenom porodicom gledala film *Kaži to svetu*. Kasnije smo svi želeli da podelimo svoje misli i utiske, uključujući i mene, uz iznenadni i neočekivani nalet suza.

Bilo je to zato što sam se, dok sam gledala taj film, osećala kao da sam u njemu.

Kao da sam sedela u kuhinji sa Džozefom Bejtsom i njegovom ženom, jer sam o njima čitala uz kerozinsku lampu tokom svog odrastanja sedamdesetih i osamdesetih godina dvadesetog veka. Kad je školski učitelj Gudlo Harper Bel cepao drva, kao da sam i sama zamahivala sekirama i sitnila cepanice. Šeširi i duge haljine koje su žene u filmu nosile kao da su bili moji, jer sam se upravo tako oblačila svakog dana, zajedno sa mojom mamom – osim što su naši šeširi bili još veći.

Međutim, ponovno proživljavanje tog vremena samo je delimično bilo uzrok mojih suza. Glavni razlog bilo je suočavanje sa dve Elen Vajt i svest o uticaju koji su obe imale na moj život – prošli i sadašnji.

Drugo vreme, drugo mesto

Prvo, bila je tu Elen Vajt iz mog detinjstva koja je napisala one crvene knjige (kao i neke crne, uporedo sa mnoštvom neobjavljenih spisa koje su moji roditelji proučavali). Ona je bila razlog što su me učili da nosim velike šešire. Elen Vajt je rekla: „Mali ženski šeširi, izlažući lice i čelo, pokazuju nedostatak skromnosti.“¹ Takođe su me učili da haljine treba da dosežu nekoliko santimetara od poda, da treba izbegavati nošenje „preterano dugačkih haljina koje se vuku po zemlji, ali i... preterano kratkih sukanja, koje dopiru tek do kolena, kakve nose pripadnice izvesne klase.“²

Kad je Elen Vajt u filmu počela da govori svom zapanjenom suprugu šta je saznala o zdravom načinu ishrane, ja bih se svaki put nasmejala i govorila: „Ima još toga“, jer bih se

Rejčel Vilijams-Smit

Dve Elen Vajt

Koju vi poznajete?

setila šta je sve Elen Vajt koja mi je bila predstavljena u detinjstvu govorila. Prolazila sam kroz sve to počevši od svoje šeste godine – dva obroka dnevno i „(ni) zalogaj... između obroka“,³ uporedo sa još nekim stvarima koje ona nije preporučivala – sedmične postove, desetodnevne postove, presnu hranu, čišćenje debelog creva i još mnogo toga.

Ta Elen Vajt je bila razlog što smo živeli u divljini, izolovani, čekajući da se Isus vrati. U vreme kad je življenje u gradu bilo izrazito nezdravo i često povezano sa nemoralom, ona je pisala:

„Napustite gradove“.⁴ Ta Elen je bila razlog što mi deca nismo smeli da koristimo svoje glasove, jednostavne zvučne efekte i kasetofon na baterije da bismo snimili maštovitije verzije biblijskih priča, jer je ona navodno napisala da je drama greh (iako zapravo nije to napisala). Zbog toga nisam mogla da idem u školu, već sam se školovala sama kod kuće.

Tumačenje njenih saveta bilo je razlog što se jedenje parčeta pice, slušanje živahne muzike, ili propuštanje da se kleči prilikom svake molitve smatralo isto tako lošim kao nošenje pantalona i nakita, bludničenje i kršenje Subote.

Osoba, a ne program

Međutim, kad mi je bilo 12 godina otkrila sam drugu Elen Vajt. To nije bila ona koja je gušila skoro sve za čim sam čeznula kao dete i koja mi je stvarala osećaj krivice zbog prekršaja bilo kog od hiljadu pravila.

Pošto mi je dojadilo da slušam šta je Elen Vajt rekla, počela sam sama da čitam njene spise da bih videla šta se u njima zapravo nalazi. Otkrila sam da je ona iznosila uzbudljive biblijske priče i do detalja pisala o Isusovom životu. Uzela sam njenu knjigu Put Hristu, i ona mi je pomogla da svoj život predam Isusu. Jedna od omiljenih rasonoda postalo mi je da se iskradem napolje noću po mesečini i čitam o Isusu u Getsimaniji.

Ta Elen Vajt ne samo da je obratila moje srce Hristu već me je podstakla i na razmišljanje, navodeći me da se zapitam da li su moji dobronamerni roditelji možda ipak nešto pogrešno shvatili. Bile su mi potrebne godine da bih razumela da su oni promašili suštinu i da nisu imali uravnotežen pristup. Međutim, sve što sam u tom trenutku mogla da shvatim bilo je da nešto nije u redu – jer sam pročitala sledeći citat: „Dragi mladići i devojke, šta je cilj vašeg života? Želite li steći obrazovanje da biste postigli ime i položaj u svetu? Gajite li tajnu želju da jednog dana dostignete vrhunac intelektualne veličine, da postanete članovi zakonodavne skupštine i da saradujete u donošenju zemaljskih zakona? U takvoj težnji nema ničeg zlog.“⁵

Naši roditelji su se povukli iz sveta i učili i nas decu da ga se klonimo. Pa ipak, Elen Vajt je govorila: „Svaki od vas može postići svoj cilj... Uprite pogled gore; ne štedite trud da dostignete viši cilj.“⁶ Pokušala sam da zamislim sebe kako stojim pred Kongresom u svom šesiru i dugačkoj haljini i kako se zalažem za prihvatanje nekog predloga zakona, a da pre toga nisam išla u školu niti se mešala u politiku.

I nikako nisam mogla.

Šira vizija

A onda je još jedna njena vizija došapnula mom srcu da Bog možda ima neki viši cilj za mene:

„Ceo svet otvara se jevanđelju. Etiopija pruža svoje ruke Bogu. Iz... svih krajeva našeg sveta dopire uzdah grehom ranjenih srca koja traže da upoznaju Boga ljubavi. Milioni i milioni nikada nisu ni čuli o Bogu ili o Njegovoj ljubavi koja se otkrila u Hristu. Njihovo je pravo da steknu to znanje... Na nama... počiva odgovornost da se odazovemo na njihov vapaj.“⁷

Te reči zazvučale su mi kao direktan, lični poziv. Želela sam da budem deo tog nastojanja da se dosegne do miliona ljudi. Ali kako da to budem sa svojim staromodnim šešikom na glavi?

Prošle su godine, ali na kraju sam uspela da odem negde gde sam mogla da učim o principima – o velikim temeljnim istinama koje se ne menjaju, prema kojima mogu da se upravljam u životu i ostvarim promene.

Kasnije sam uspela da upoznam Isusa kroz lični odnos sa Njim, a Duh proroštva na način koji mi je omogućio da doprem do ljudi, umesto da me moja verovanja pritiskaju kao oklop. Zapravo, ranije ove sedmice, pre nego što sam odgledala pomenuti film, moja priča o tome kako sam prevazišla ekstremizam i ostvarila živu veru objavljena je u okviru podkasta koji prati 60.000 ljudi. Da, zaista! Čini mi se da sam počela da dosežem do jednog dela tih miliona!

A onda sam to veče odgledala *Kaži to svetu*. Elen Vajt koju sam tu videla podsetila me je na onu koju sam sama upoznala pre mnogo godina. Ta Elen je objavljivala ono što joj je bilo otkriveno kako je najbolje umela, ali je neprestano upućivala ljude na Bibliju. Ta Elen poziva svakoga da govori o Bogu i Njegovoj ljubavi.

Dve slike Elen Vajt bile su preda mnom. Jedna je predstavljala izabrano

oruđe za odbranu ličnih shvatanja, strogu autoritativnu figuru koja zahteva bespogovornu poslušnost. Druga je predstavljala stvarnu osobu koja se samo trudila da govori svetu o divnim istinama koje su joj bile otkrivene, i koja je želela svima da pomogne da čuju otkucaje Božjeg srca punog ljubavi. Čini mi se da film *Kaži to svetu* prikazuje tu drugu Elen, stvarnu osobu koja je želela da ljude upozna sa onim što joj je bilo pokazano.

Međutim, ničeg od toga još uvek nisam bila svesna dok sam se trudila da sa svojom crkvenom porodicom podelim utiske o filmu. Jedino što sam znala bilo je da ne mogu da zaustavim suze.

Da pogledate film, idite na artv.adventistreview.org i potražite Tell the World. ■

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 1, p. 189.

² Isto, str. 464.

³ Ellen G. White, in *Christian Temperance and Bible Hygiene* (Battle Creek, Mich.: Good Health Pub. Co., 1890), p. 50.

⁴ Ellen G. White, *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980), book 2, p. 141.

⁵ Elen G. Vajt, *Poruka mladima*, str. 36 orig.

⁶ Isto.

⁷ Elen G. Vajt, *Vaspitanje*, str. 262, 263 orig..

Dr Rejčel Vilijams-Smit,

je autorka autobiografske knjige *Born Yesterday: The True Story*

of a Girl Born in the 20th Century but Raised in the 19th (Rođena juče – Istinita priča o devojčici rođenoj u 20. ali odgajanoj kao u 19. veku), i dekan je na katedri za žurnalistiku i komunikacije pri Južnom adventističkom univerzitetu u Koledždeju, u američkoj državi Tenesi.

Život discipline

Zašto nam je
potrebna
crkvena
disciplina?

Pretpostavljam da mislite na disciplinske postupke koje crkva preduzima u odgovoru na nedolično ponašanje članova crkve. Crkva se sastoji od pojedinaca koji, pokrenuti Duhom, u Isusu pronalaze svog Gospoda i Spasitelja i dobrovoljno postaju deo Njegovog tela – crkve. Ta zajednica vernika ima svoje granice – to jest, jasno definisanu poruku, misiju i način života – koje doprinose njenom jedinstvu i skladnom delovanju na ostvarenju zajedničkih ciljeva. Kazne su predviđene da bi se stalo na put devijantnom ponašanju koje pretilo dobrobiti zajednice i duhovnom iskustvu vernika. Osnovu za to pronalazimo u Bibliji, a u nastavku ćemo komentarisati značaj disciplinskih mera koje crkva sprovodi.

1. Vrste crkvene discipline: U apostolskoj crkvi disciplinovanje se primenjivalo iz dva glavna razloga. Prvi je bio narušavanje moralnih vrednosti crkve zasnovanih na učenjima Isusa i apostola. Na primer, Pavle upućuje Korinćane da primene disciplinske mere u slučaju vernika koji se upustio u seksualni nemoral (1. Korinćanima 5,1-5). Isus je učio svoje sledbenike kako da postupaju „ako tvoj brat zgreši protiv tebe“ (Matej 18,15, Savremeni srpski prevod; 1. Timotiju 5,20). Drugi razlog bio je doktrinarne prirode. Pojedince koji su se protivili učenjima crkve, ili su zastupali sopstvena učenja trebalo je disciplinovati (2. Jovanova 10; 2. Timotiju 4,2; Titu 1,9,13).

Na osnovu prirode prekršaja, primenjivale su se dve glavne vrste posebnog crkvenog disciplinovanja. Prva se sastojala od primene mera kao što su tajni ili javni ukor (2. Timotiju 4,2; 1. Timotiju 5,20), i uskraćivanje učešća u hrišćanskom zajedništvu (npr. „da se odvojite od svakog brata koji živi neuredno“ /2. Solunjanima 3,6/; „ne družite se s njim“ /14. stih/). Takve pojedince nije trebalo smatrati neprijateljima (15. stih). Međutim, druga vrsta disciplinovanja podrazumevala je potpuno isključenje iz crkve, ekskomunikaciju. Pavle je verovatno na to mislio kad je rekao da je dvojicu članova crkve „predao satani“ (1. Timotiju 1,20; 1. Korinćanima 16,22; Titu 3,10,11).

2. Svrha disciplinovanja: Crkvena disciplina ima dva glavna cilja. Prvo, ona treba da vrati pojedince u puno zajedništvo unutar crkve. To je zaista osnovna svrha bilo kakvog crkvenog disciplinovanja, čak i kad je reč o

isključenju iz članstva – ekskomunikaciji. Pravo disciplinovanje ima cilj da se pojedinac pouči, a ne da se kazni (pogledati Galatima 6,1-5). Ono čemu se nadamo jeste da će im Bog dati „pokajanje, da spoznaju istinu“ (2. Timotiju 2,25; uporediti sa: Jakov 5,19,20; Juda 22,23). Drugo, disciplinovanje se primenjuje radi očuvanja svetosti crkve. To objašnjava zašto oni koji se disciplinuju ne uživaju puno zajedništvo. Javno svedočanstvo crkve mora se zaštititi podržavanjem najviših vrednosti društva koje pojedini članovi crkve možda narušavaju (1. Petrova 2,12).

3. Značenje isključenja: Isključenjem vernika iz članstva u crkvi prestaje njihova pripadnost zajedništvu unutar Hristovog tela. U apostolsko vreme to je moglo da znači njihov povratak paganskom načinu života i otpadanje od blagodati Božje koja se prima preko Hrista. To je tako i danas u oblastima u kojima je hrišćanstvo manjinska religija. Međutim, u hrišćanskom svetu postoji mnoštvo denominacija i crkvena disciplina se obično ne shvata ozbiljno. Za adventiste, isključenje iz članstva na prvom mestu podrazumeva povratak u religiozni svet koji se nalazi u stanju konfuzije i vodi u eshatološki otpad. Drugo, to je odluka koja može navesti ljude da trajno zauzmu pogrešnu stranu u kosmičkom konfliktu i tako rizikuju da izgube večni život. Treće – s obzirom da isključenje treba da bude praćeno pokušajima da se bivši članovi crkve ljubavlju ponovo zadobiju, to ne zapečaćava njihovu konačnu sudbinu. I na kraju, crkvena disciplina je zapravo samo bolno priznanje crkve da su pojedini vernici odlučili da se odvoje od nje uprkos svim naporima da se oni zadrže u zajednici vere. U tom smislu, isključenje je izraz poštovanja prema njihovoj slobodnoj volji.

Možda bismo iz ovog razmišljanja ipak mogli da izvučemo pouku o tome koliko je važno da pokazujemo ljubaznost i ljubav prema onima koji se udaljavaju od učenja i načina života Hristovog tela. ■

Angel Manuel Rodriguez
je penzionisan nakon uspešne karijere pastora, profesora i teologa.